

# L'orquídia negra

*Laia Muntadas Bonilla*

Conte presentat en el 14è Premi de  
narrativa curta per Internet TINET

**Tinet**  
[www.tinet.cat](http://www.tinet.cat)

***La vida semblava estar plena de coses similars a la orquídia fantasma, fascinants per la ment i captivadores pel cor, però una mica fantàstiques, efímeres i inassolibles.***

[El lladre d'orquídiades]

En Cian no era com els altres nois. Sovint passejava, turmentat, entre els boscos d'arbres de tronc tortuosos i foscos del nord d'Irlanda, mig desdibuixat entre l'ombra i la boira gairebé dolça, massa freda, massa humida, esquivant els altres nois, refugiat en la seva solitud silenciosa. Ocupava la major part del temps dibuixant en el seu bloc, carbonet en mà, ferint les pàgines d'un blanc polar amb els seus traços decidits. Els dibuixos sempre eren el que se'n podria denominar "tètrics", però a en Cian li semblaven d'una bellesa sublim. A vegades vinclava el cap –suaument, com una fulla que es desploma al terra, dansant en l'aire fred– i semblava que escoltés una veu misteriosa abans de començar a dibuixar amb un frenesí i una tendresa incomparables, com si amb cada dibuix estigués també acaronent el rostre de la seva enamorada, posseït per una passió tan ardent que el cremava.

Al poble, la gent creia que en Cian era autista, cosa que causava un gran dolor entre la seva família, perquè sabia que era mentida. Però era una explicació tan lògica, tan racional, per aquella ànima tenebrosa i controvertida que s'escarrassava a aïllar-se de tota escalfor humana..., que en alguns moments fins i tot se la creien. Veien aquella mirada buida –una mirada decidida, curiosament impassible, com si hi veiés més enllà del que mai podria

veure la resta— i s'esgarriaven, esqueixats, que aquella criatura hagués estat concebuda per ells, i compartissin sang, carn i vida.

A en Cian tot plegat no li importava. I de fet, la seva història no comença ni el dia del seu naixement —un dia tempestuós, amb uns núvols enfilagarsats, negres, suspesos al cel, torturats pel vent inclement que augurava nevades—, ni el dia en què va començar a dibuixar —quan tenia tres anys, i el seu primer dibuix va ser una mà blanca, envoltada d'un buit obscur, amb un cristall clavat a el palmell de la mà, d'on rajava un xic de sang. Aquell dibuix va conduir-lo directament a la seva primera sessió psiquiàtrica, però el doctor no va trobar-li res d'estrany—, ni tan sols el dia en què va predir la mort d'un company de classe en un somni. Res de tot allò — per molt estrafolari que pugui ser tot plegat, que ho és— marca l'inici d'aquesta història; una història que narra el misteri de l'orquídia negra.

I de fet, va ser la orquídia el què va començar la història.

*Ever danced with the devil baby? Oh no<sup>1</sup>*

En Cian adorava aquella cançó, la venerava com a una deessa arcana mig ensorrada pel temps, com si fos una llum mítica, sagrada —una llum que només l'il·luminava a ell.

*Can you walk on water maybe? Oh no  
Turn water into wine?  
Can I buy you a drink there lady? Oh no  
Can you tell me another lie?<sup>2</sup>*

Ecoltava les notes en aquell moment suggestives, suaus, cadents, que s'arremolinaven en l'aire amb

seducció, quasi amb lascívia, fins a acaronar-li la oïda. Restava sol a la seva habitació enorme, de pedra grisa, observant el finestral que hi havia davant del llit. Algunes nits es despertava, sobresaltat, perquè li donava la sensació que algú l'espia. Gairebé notava l'anhel que entelava el vidre darrere el qual, ho sabia, l'havien esguardat. Gairebé sentia la respiració delerosa, forta, impacient, de la figura retallada en la foscor. Gairebé podia veure una mà pàl·lida, color de pell morta, acaronant el vidre del finestral. Però en aquell moment no intentava entrellucar l'individu misteriós, sinó que tenia els ulls clavats en aquella orquídia negra, elegant, majestuosa, que estava subjectada per una pedra a l'ampit del finestral; els pètals mig confosos entre la nit fosca, onejats, lleument, per una brisa freda.

### *So be my devil angel<sup>3</sup>*

L'havia dibuixat. Milers de vegades, obsessivament. L'havia posat en mans d'una figura femenina d'extraordinària bellesa –una figura inquietant que sorgia dels seus records més tendres, d'una edat tan prompta que es podria considerar la noia com un personatge fictici–, en la foscor, enmig de la neu al bosc, envoltada per tot de les figures retorçades dels arbres... Mai s'havia preguntat qui havia posat aquella flor allà, a l'ampit de la finestra, subjectada per la roca en la nit glaçada. Era un present massa preciós per ensenyar-lo a ningú, per deixar que les mirades plenes de cobdícia n'espantessin la suavitat vellutada dels pètals, l'elegància corpredora del tall. I així van passar els dies. En Cian estava més absent que mai, pendent gairebé únicament de l'orquídia, deixant de banda els pares i els germans. I,

just quan sentia que aquella flor l'omplia d'un desesper alhora dolç i dolorós, quan n'acariciava els pètals cada nit per poder dormir, va tenir la sobtada revelació de qui li havia regalat la preciosa orquídia negra.

Havia sentit tota la vida una mena de connexió amb allò que els humans s'esforcen per defugir: la mort, les tenebres, la solitud, el silenci més absolut. Se sentia estrany en la seva pròpia pell, per massa calenta, per massa feble. Sentia un foc abrusador per dins –li recorria les venes com un verí agredolç. Aquella inquietud indòmita es va escolar cada cop més endins seu, sobretot a partir dels dibuixos, retratant la bella noia d'ulls de glaç.

Sempre havia sabut que existia. Sempre havia sabut que era real.

Aquell vespre, l'orquídia va quedar un xic mústia, la seva olor es va esvaïr una mica, i, per més paraules i mirades que li adreçava en Cian, semblava inevitable que en poc temps es marcís. L'acaronava, la besava, se la posava als llavis i plorava: doncs aquella flor era la única cosa que li donava sentit a la vida. Aquell present, ple de misteris, que esperava fos un regal seu.

El primer cop que l'havia vist tenia tres anys. Era un record que se li havia quedat gravat per tota l'eternitat. Era tan bella, amb aquella mirada freda. Inassolible. Com si pogués veure-hi molt més enllà que ningú. Podia esborrar de la ment qualsevol cosa; qualsevol, excepte el rostre de la noia, rodejat per un halo enigmàtic, aquella matinada obscura i gelada; la seva àgil figura fosca enmig de la neu. La manera com li havia somrigut, amb aquella dolcesa que fregava la seducció. Com havia

trencat el vidre i s'havia clavat un pedaç a la mà. El gust de la seva sang quan li havia caigut als llavis, i llavors, un lleu petó al front, tebi, el gest més dolç que havia volgut rebre mai. Des de llavors rebutjava tota mostra d'afecte, tement que s'enduguessin l'empremta d'aquell bes tan íntim que li havia foradat l'ànima.

Els seus pares sempre havien cregut que ell mateix havia trencat el vidre, perquè tenia la mà tallada d'aferrar-se a la finestra quan la noia se n'anava. Però en Cian podia recordar, encara, les passes prestes de la desconeguda enmig de la tempesta de neu, que esborrava les petjades; aquella figura esvelta que es girava un cop més, mirant-lo fixament als ulls, com demanant-li que la seguís. I els crits dels pares que cridaven:

–Cian, què passa?

Quan en Cian es va girar per veure què volien els seus pares, no va pensar que la perdria. Però en girar la vista de nou a la tempesta, immune al dolor, a la roba tacada de sang, als braços dels seus pares agafant-li el cos menut, va veure que la noia ja no hi era.

Aquella nit, mentre premia ben fort l'orquídia contra el seu pit –esperant, inconscientment, que es fongués en la seva pell i bategués eterna en el seu cor– recordava la mirada de la noia, aquella mirada misteriosa, plena d'obscuras promeses..., aquella mirada que en aquell mateix moment es clavava en ell. En Cian, en veure-la, amb un esguard desitjós, va aixecar-se i va posar les mans damunt del vidre, intentant tocar-la a pesar de la barrera cristal·lina que hi havia enmig dels dos... Havia somiat tants cops que tornaria a trencar-la, que se

l'enduria... Però la noia va somriure, només, i va girar cua. Veure-la anar-se'n altre cop va ser més del que va poder suportar en Cian, que va xisclar-li:

–Espera't! –i la noia es va girar cap a ell, mirant-lo fixament.

En Cian va sentir com tremolava tot ell, però de fet la seva ànima ja no li pertanyia. L'hi havia regalat a ella.

Quan els seus pares van tornar, van trobar una orquídia negra a mig marcir-se damunt del jaç d'en Cian, i les parets plenes dels retrats de la noia d'ulls glaçats amb un cristall clavat a la mà amb què aferrava, fort, la flor. Un rajolí de sang tenyint la neu de davant del finestral obert va ser tota la pista que van trobar. I allà, relluent, enmig de la neu, ben ensangonat: un cristall punxegut, exactament igual que el que tenia la noia dels retrats, exactament igual que el que faltava al finestral antic.

Només amb el pas dels anys van veure que en Cian no tornaria mai.

---

<sup>1</sup> *Alguna vegada has ballat amb el Diable nena? Oh no* [Devil – Stereophonics]

<sup>2</sup> *Pots caminar sobre l'aigua potser? Oh no / Convertir aigua en vi? / Et puc comprar una beguda dama? Oh no / Em pots dir una altra mentida?* [Devil – Stereophonics]

<sup>3</sup> *Sigues el meu Diable àngel* [Devil – Stereophonics]